

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is featured in a dramatic setting. The woman, on the left, has long, wavy blonde hair and is wearing a necklace and earrings. She is looking towards the man. The man, on the right, has dark hair and is wearing a dark, ribbed shirt. He is looking directly at the camera with a serious expression. The background consists of green curtains and a blue sky.

Julia Jamesová
Vzplanutí
v lóži

JULIA JAMESOVÁ

VZPLANUTÍ V LÓŽI

PŘEKLAD

MARIE HAJDOVÁ

Milá čtenářko,

asi se shodneme na tom, že většina hrdinů mých příběhů je až moc „ideálních“, jsou bohatí, úspěšní, vzdělaní, soucitní, krásní... A že v normálním světě, ve kterém se chodí do supermarketu a je třeba dětem kupovat boty, takoví lidé nežijí. Inu, co si budeme namlouvat, knížky, které máme všichni rádi, jsou tak trochu pohádky pro dospělé (a s hvězdičkou).

Proto mě vždycky potěší, když jsou hrdinové... tak trochu „jiní“. A tento měsíc se mně to opět jednou splnilo. Ve Svatbě na řecký způsob od Jane Porterové hrdinka, považovaná tak trochu za šmudlu, u oltáře nahradí svou překrásnou sestru. A hlavní hrdina knihy Zvíře z Lucernu je dokonce postižený. A to natolik, že se straní lidí!

Zbývající čtyři příběhy jsou už spíše takové „klasicke“, to ale neznamená, že bych je považoval za horší – nejlépe ale, když to posoudíte sama.

Rád bych se ale vrátil k těm hrdinům, kteří nejsou dokonalí na první pohled. Znamý francouzský spisovatel Antoine de Saint Exupéry napsal tato slova: „Vidíme pouze srdcem, co je důležité, to je pro oči neviditelné.“ A vlastně to není jenom o těch hrdinech „s kazem“. Vlastně je to o nás všech!

S láskou

Váš Harlequin

Julia Jamesová

VZPLANUTÍ V LÓŽI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Greek's Duty-Bound Royal Bride

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:

Marie Hajdová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2020 by Julia James

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-6550-8 (EPUB)

ISBN 978-83-276-6556-0 (MOBI)

ISBN 978-83-276-6562-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Leon Dukaris se zadíval na fakturu na svém stole a poté, s téměř nezatelným pokrčením ramen, schválil tu ohromnou částku k proplacení.

The Viscari St James byl jeden z nejdražších a nejhonosnějších hotelů v Londýně. Státní převrat v malém vévodství v srdci střední Evropy, který proběhl doslova rychlostí světla před necelými dvěma týdny, donutil Mikala z Karylyje svou zemi opustit. Proto nebylo překvapením, že se dosud nedokázal přizpůsobit situaci, kdy se z něj stal zchudlý bývalý panovník, jenž přišel o veškeré bohatství svého malého, ale velmi prosperujícího panství.

Leonovi to ovšem vyhovovalo – financování vévodova exilu však ani v nejmenším nebyl projev laskavosti. Napjatý úsměv zdůraznil jeho výrazné rysy a hluboké rýhy okolo dokonale tvarovaných rtů. V očích se mu třpytily zlatavé jiskry. Byla to spíš investice.

A on ji hodlal využít co nejlépe.

Oči mu potemněly. Najednou neviděl draze zařízenou kancelář, tyčící se vysoko nad centrem Londýna. Viděl před sebou svou minulost. Hořkou minulost plnou chudoby...

V ponuré aténské zimě stál ve frontě na polévku, podrážky bot děravé, třesoucí se zimou, a čekal na teplé jídlo. To pak odnesl do skrovného podnájmu, kde s matkou žili od té doby, co byli vyhozeni z jejich předchozího prostorného bytu. On byl to jediné, co matce

zůstalo – manžel, jenž jí celá léta vyznával nehynoucí lásku, od ní utekl. Vehnal ji i svého dospívajícího syna do náruče bídy horší než kolaps, který řecká ekonomika zažila před víc než deseti lety...

Bylo to hrozné – opravdu hrozné – a Leon přísahal, že od toho uteče, bez ohledu na to, jak dlouho mu to potrvá.

A to splnil. Díky své zarputilosti stoupal po žebříčku stále výš. Každý risk se mu vyplatil, ačkoliv pokaždé pokoušel jeho ocelové nervy. Právě jeho odhodlaná honba za bohatstvím mu přinesla pověst *výjimečného* finančního spekulanta a nakonec se dostal mezi miliardáře.

Nyní mu jeho peníze měly pomoci dosáhnout něčeho jiného. Něčeho, co teď díky převratu v Karylyji stálo na dosah.

S tou myšlenkou se mu v tmavých očích znovu zlatě zablesklo. Urozená nevěsta, jako dokonalé završení jeho zářivého vzestupu z fronty na teplou polévku.

Dcera vévody Mikala.

„Ellie! Přišly nové zprávy o tvém otci! Špatné zprávy!“

Ellie stále slyšela ten strach v matčině hlase, zatímco vycházela z metra na stanici Piccadilly Circus a pospíchala do hotelu Viscari.

Stál jen kousek od St James's Palace, Clarence House a Buckinghamského paláce a byl častým útočištěm diplomatů, zahraničních politiků a příslušníků šlechtických rodů.

I sesazených panovníků.

Sesazených.

To slovo Ellii mrazivě hučelo v hlavě a žaludek se jí svíral. Státní převrat přinutil jejího otce a celou rodinu opustit pohádkový palác v Karylyji a z vládnoucího vévody se stal jen formální panovník v exilu. Ellie

pohledem přejela opulentní mramorovou vstupní halu hotelu. Třebaže ve velmi luxusním exilu...

Spěchala k recepčnímu pultu. „Apartmá vévody Mikala, prosím!“ pronesla zadýchaně.

„Koho mám ohlásit?“ zeptala se žena za pultem a zvedala telefonní sluchátko.

Ellii bylo jasné, proč recepční zněla tak nedůvěřivě. Všední oblečení, trochu pomačkané po nočním zaoceánském letu, se více hodilo do venkovského Somersetu, kde žila s matkou a nevlastním otcem. Rozhodně nevypadala jako někdo, kdo se chystá vstoupit do královského apartmá.

„Řekněte jen Lisi!“

Za okamžik se přístup recepční naprosto proměnil. Ihned přivolala hotelového poslíčka. „Doprovodte Její Výsost do královského apartmá,“ nakázala mu.

Zatímco ji výtah vezl nahoru, Ellie si přála, aby její identita zůstala skrytá – mimo Karylyji používala svůj titul zcela výjimečně. Většinou používala anglickou zdobnělinu svého jména a příjmení nevlastního otce – Ellie Petersová. Tak to stálo v jejím cestovním pase. Bylo to mnohem jednodušší. A významně kratší než její celé jméno.

Elizaveta Gisella Carolina Augusta Fedorovna Alexandrina Sofia Turmburgová-Malavicová Karparďová.

Museli ji pojmenovat po každé tetičce, babičce a ostatních ženských příslušnicích všech spřízněných šlechtických rodů.

Od Habsburků po Romanovce, nepočítaně německých šlechtických dvorů, natož polských, maďarských a litevských, a dokonce se v jejich devět set let staré dynastii objevili i jeden dva turečtí předci. Díky všem těmto vlivům, důvtipným spojenectvím a ještě důvtipnějším manželstvím nakonec vystoupal jejich rod až do sídla vévodství Karylyja, s vysokými zasněženými horami, hlubokými zelenými údolími, tmavými

borovými lesy, divokými řekami, jiskřivými jezery a moderními lyžařskými sjezdovkami.

Jenomže nyní – znovu se jí sevřel žaludek zděšením, jako tehdy, když tu zprávu slyšela od matky poprvé – jejich staletá vláda nečekaně, pustošivě dospěla ke svému konci...

Když výtah zastavil, naleštěné dveře se hladce otevřely a Ellie vstoupila do tiché, liduprázdné chodby. Z protějších dveří někdo vyběhl a mířil k Ellii.

„Ach, Lisi, díkybohu že už jsi tady!“

Byla to její mladší sestra Marika – přesněji nevlastní sestra, jedna ze dvou nevlastních sourozenců, potomků jejího otce a jeho druhé ženy. Marika zůstala se svými rodiči zde a Ellie z úryvků telefonátu z letiště vyrozuměla, že její mladší bratr Niki, budoucí panovník – *bývalý* budoucí panovník – stále zůstával na škole ve Švýcarsku, mučen nesmírně důležitými přijímacími zkouškami na univerzitu.

Ellie netušila, jak tu zlou zprávu vzal on – ale Marika se s tím smířit nedokázala. I teď byla jen krůček od dalšího srdceryvného pláče.

„Nemůžu tomu uvěřit!“ slyšela naříkat samu sebe.

„Je to jako noční můra!“ vedla Marika Ellii do apartmá.

„Jak je tatínkovi?“ zeptala se Ellie smutně.

„Je naprosto otřesený. Nedokáže to pochopit. Stejně jako matka –,“ Marika těžce vzdychla. „Pojď, pojď dál. Tatínek na tebe už nedočkavě čeká.“

Ellie pospíchala do přijímacího pokoje. Místo bylo opravdu luxusní – avšak pochopitelně se nedalo srovnávat s jejich bývalým palácem...

Přijímací pokoj byl plný lidí – byl tu její otec se svou ženou a několika zaměstnanci paláce. Otec nehybně stál u velkého otevřeného okna, vedoucího na soukromou terasu, a pohled upíral nad střechy domů. Jakmile Ellie vstoupila do pokoje, otočil se. Instinktivně se k němu rozběhla, aby jej objala.

Ostrý hlas ji však zastavil. „*Elizsaveto!* Ovládej se!“

To ji napomínala vévodkyně, její nevlastní matka. Ellie, vědoma toho, co se od ní očekává, nešikovně udělala pukrle. V krátké sukni ke kolenům to působilo podivně. Opět se v ní všechno sevřelo. Její otec už přece není panovník...

Vyšel jí vstříc, vzal její ruce do svých, ledově chladných. „Konečně jsi přijela,“ řekl. V jeho hlase postřehla úlevu i nádech výčitky.

„Je mi to líto, tatínku – natáčeli jsme s Malcolmem v Kanadě... daleko na severu. Byli jsme na odlehlém místě, téměř mimo dosah, a pak ta cesta zpátky –“

Zmlkla. Těžko mohla čekat, že ve své bezútešné situaci by její otec byl ochotný poslouchat o její matce a jejím druhém manželovi, významném dokumentaristovi, který pracoval po celém světě. To kvůli němu opustila vévodu, když byla Ellie ještě dítě.

„No, ale naštěstí už jsi tady,“ pronesl otec už vřeleji. Poté se obrátil k jednomu z poblíž stojících sloužících. „Josefe – občerstvení!“ rozkázal mu.

Ellie skousla ret. Vždycky byla přesvědčená, že jeho panovačné způsoby byly příčinou jeho narůstající nepopularity mezi obyvateli Karylyje. Nevyslovené myšlenky však potvrzovaly všechny politické analýzy vysvětlující převrat, které dosud četla.

To a jeho neústupné odmítání jakéhokoliv přesunu pravomocí, finanční nebo sociální reformy, aby se předešlo potenciálně nebezpečnému a historicky křehkému soužití národností, jejichž nesmiřitelná rivalita vždy vyžadovala opatrné balancování, aby se ani jeden národ necítil utlačovaný.

Ellie si v duchu povzdychla. Problém byl, že její otec postrádal politické schopnosti a charismatickou povahu svého otce. Vévoda Nikolai úspěšně provedl svou zemi diplomatickým minovým polem období železné opony, zachoval nezávislost Karylyje navzdory všem zahraničním tlakům a přinesl zemi nebývalou

prosperitu. Jeho rezervovaný a neohrabaný syn si však během deseti let své vlády zneprátelil všechny politické strany – dokonce i ty, které jej tradičně podporovaly.

Během převratu, za nímž stála Nejvyšší rada a vůdce nejvíce ukřivděné politické strany, jej proto nikdo nepodpořil.

Teď se její otec a vévodkyně utápěli v hlubokém a pochopitelném vzteku. Bylo to znát z jejich opovržení všemi, kteří za jejich ponižujícím pádem stáli. Ellii bylo jasné, že její otec s nevlastní matkou musí dát svým silným emocím průchod. Doufala, že na racionální debatu bude čas později. I na všechny nepříjemné otázky.

Nakonec se uchýlila do Maričiny ložnice. Ellie jí pokládala otázky, na které se prostě nemohla zeptat před kýmkoliv ze zbývajících služebnictva, bez ohledu na jejich loajalitu.

„Mariko, jak je to s tatínkovými financemi? Jakou dohodu nová vláda odsouhlasila? Musí to být poměrně štedré...“ Přitom se rozhlížela po luxusní ložnici. „Tohle místo určitě není právě levné.“

Ovšem z pohledu, kterým ji obdařila její sestra, ji zamrazilo. Rysy ve tváři se jí napjaly, když odpovídala: „Lisi, tenhle hotel neplatí tatínek! Nemůže si ho dovolit – ach, Lisi, nemůže si dovolit vůbec nic. Jsme úplně na mizině!“

Ellie zbledla. „Na mizině?“ opakovala dutým hlasem.

Její sestra přikývla, tvář stále zkřivenou. „Předseda nové vlády mu odepřel finanční vyrovnání a všechn královský majetek byl zmrazen.“

„Vůbec nic?“ vydechla Ellie nevěřičně. Poté znovu přejela očima po přepychové ložnici. „Ale tohle... tohle místo...? Bydlíte tu už skoro dva týdny...“

Marika se zatvářila rozpačitě a Ellii zaplavilo zděšení.

„Tohle platí někdo jiný.“

Ellie se na ni upřeně zadívala, strachem téměř ochromená. „Ale *kdo?*“ chtěla vědět.

Marika odpovídala nesouvisle. „Jmenuje se Leon – Leon Dukaris – a je to miliardář – Rek. Loni v létě byl obchodně v Karylyji. Přišel na letní gala představení opery, kterou zaštitila matka. Představili nás – a tatínek ho pozval na zahradní party do paláce. Pak přišel taky na recepci a na večeři. Moc jsem si ho nevšímal. Šlo o obchodní záležitosti, jednal s ministry a dalšími zahraničními investory. Mluvil nejvíc s nimi a s tatínkem. Já... já opravdu toho o moc víc nevím, jen to, že když jsme přijeli do Londýna, ozval se tatínkovi s tím, že zaplatí naše výlohy...“

Ellie stále napjatě sledovala svou sestru. „Jenže *proč?* Proč by se měl tenhle... tenhle Leon Dukaris starat o tatínka? Jestli chce v Karylyji obchodovat, tatínek už mu moc nepomůže,“ dokončila hořce.

Marika zčervenala. Z jejího výrazu Ellii tuhla krev v žilách. „Mariko, co se děje?“

Její sestra si tiskla ruce a utrápeně vzlykala: „Ach, bože, Lisi – existuje jen jeden důvod, proč všechno platí...“ Polkla. „Chce se se mnou oženit!“

Ellie vytřeštila oči. „*Oženit?* To nemůže myslet vážně!“

„Dává to zcela okatě najevo.“ Marika se rozplakala. „Už tu několikrát byl a pokaždé se ke mně choval velice pozorně. Bylo v tom mnohem víc než pouhá zdvořilost! Ze všech sil jsem se snažila ho odradit, ale vím, že matka doufá v opak. Je strachy bez sebe z toho, co se nám přihodilo, a pokud si mě opravdu chce vzít za ženu –“

Odmlčela se. Elliiny pochyby ještě narostly. To, že její otec zůstal zcela bez peněz, bylo dost hrozné samo o sobě, natož že jeho výdaje platil jakýsi neznámý řecký miliardář... Ale opravdu její sestra věří, že by se s ní chtěl řecký miliardář *oženit*...?

Není jen rozrušená z pohromy, která postihla její rodinu?

V situaci, v níž humor neměl absolutně žádné místo, však slyšela Ellie samu sebe odpovídat: „Jen mi prosím neříkej, že tenhle Leon Dukaris je nějaký podivný chlípny obtloustlý dědek s prasečíma očkama!“

„Ne tak docela,“ odpověděla Marika třesoucím se hlasem. Ale pak se jí oči zalily slzami. „Ach, Lisi, vůbec nezáleží na tom, jak vypadá nebo kdo to je!“ Slzy jí stékaly po tvářích. „Miluji někoho jiného,“ naříkala. „Takže si Leona Dukarise nemůžu vzít! Prostě *nemůžu!*“

Leon vystoupil ze své limuzíny a zamířil ke vchodu hotelu Viscari St James. Byl čas opět navštívit vznešenou rodinu.

Od náhlého příjezdu vévody do Londýna před dvěma týdny se mu již několikrát ozval – jen proto, aby ho ujistil, že se postará o veškeré vévodovy výdaje během jeho pobytu v hotelu, dokud se nerozhodne, kam by se chtěl uchýlit a dělat cokoli, co bývalí panovníci dělají, když už ve své zemi nejsou vítáni. Skutečný důvod jeho návštěvy byl však jiný.

Rozhodoval se, zda opravdu zamýšlí žádat o ruku princezny – svou nejvzácnější trofej.

Myšlenky mu běžely hlavou, zatímco se za ním hladce zavřely dveře výtahu, který jej vynášel vzhůru. Poprvé ho to napadlo loni v létě, když byl ve vévodství na obchodním jednání a dostal pozvánku do paláce, sprátlil se s vévodovou rodinou, potkal princeznu Mariku...

Tehdy nad tím vůbec neuvažoval, ale myšlenka na sňatek s princeznou ho během následujících měsíců neopustila, ba právě naopak. Dívka, ačkoliv tmavovlasá a zdrženlivá, byla velmi krásná, a přestože on sám dával přednost blondýnkám – inu, kvůli urozené nevěstě dokáže změnit svůj vkus.

Připadala mu inteligentní, což byla další zásadní výhoda. Čili jako princezna zcela jistě přistoupí na sňatek z rozumu. Jejich manželství – při té myšlence pevně sevřel rty – nebude poskvrněno láskou...

Zahnal černé myšlenky. Ne, nic mu nezabránilo vyškrtnout princeznu Mariku ze svých úvah... a když situace vévodovy urozené rodiny nabrala tak ničivý obrat, alespoň z pohledu princezny – a jejích rodičů –, bude jeho žádost o ruku brát zcela vážně.

Pokud k tomu skutečně dojde, samozřejmě...

Ale měl bych?

Bylo zcela očividné, že její rodiče by takovou nabídku přijali s radostí. Co by je mohlo potkat lepšího než velmi bohatý zeť, který by natrvalo financoval jejich život v exilu? Ostatně stejně jako princeznu... Věděl, že je pro ženy velmi atraktivní, v tom nebyla žádná ješitnost. Během života potkal spoustu žen, které mu jeho přitažlivost dávaly horlivě najevo. Nyní, když už mu bylo přes třicet, s randěním skončil. Naprosto mu vyhovovala představa usadit se s jednou rozumnou ženou a být své princezně dobrým manželem.

Jejich manželství bude upřímné. Nebude své vyvolené plést hlavu pokryteckými vyznáními nehynoucí lásky a jinými romantickými výmysly, které ovšem v těžkých chvílích neznamenají nic.

Při trpké vzpomínce Leonovy oči ještě více potemněly. Právě jeho otec pronášel podobná nekonečná vyznání – pamatoval si, jak jeho otec matku zahrnoval láskyplnými slovy, jak je jí oddaný, jak moc ji miluje, jak pro něj znamená všechno na světě, jak je jeho šťastnou hvězdou a spoustou podobných nesmyslů.

Nakonec to neznamenalo vůbec *nic*.

Když se řecká ekonomika zhroutila, jeho otec utekl s jinou ženou – pochopitelně bohatou – a zanechal svou manželku se zlomeným srdcem a dospívajícím synem napospas chudobě. Úplně je opustil.

Manželova zrada jeho matku naprosto zdrtila – Leon

měl na něj jen vztek. Hluboký, hořký vztek. K muži, který je opustil, cítil jen opovržení.

Nikdy nebudu jako on – nikdy! Žádné ženě nikdy neprovedu to, co provedl mé matce! Nikdy žádné ženě nevyznám lásku. Nikdy se nezamiluji. Láska neexistuje – je to jen lež.

Výtah s cinknutím dorazil do patra, dveře se otevřely a Leon setřásl všechny špatné vzpomínky. Dřívější bída je pryč. Pro svůj život si stanovil vlastní podmínky – podmínky, na nichž postaví svoje manželství. Podmínky, které nikdy nebudou zahrnovat nic, co není skutečné – nikdy nebudou zahrnovat lásku...

Jeho ženě, ať už to bude kdokoliv, princezna nebo obyčejná dívka, se po svatbě dostane respektu, úcty, přátelství i partnerství.

A samozřejmě touhy. To nebylo třeba dodávat...

To slovo neměl vpouštět do svých myšlenek. Jakmile totiž vystoupil z výtahu, dveře královského apartmá se otevřely a v nich se objevila žena.

Mimoděk se na ni podíval.

Vysoká, plavovlasá, štíhlá, s modrozelenýma očima, vlasy vzadu stažené do ohonu. Nenalíčená. Všední oblečení. Nic z toho ale nebylo důležité. Protože ona byla naprosto nádherná... Doslova úchvatná.

Cítil, jak mu v krvi začíná proudit adrenalin.

Kdo je to?

Nikdy předtím ji neviděl – tak nádherné ženy by si určitě všiml.

Uvědomil si, že se na něj žena upřeně dívá, stál jí přímo v cestě. Na chvíli – příjemnou, vzrušující chvíli – si Leon užíval pohledu na ni ...

Nečekaně od něj odtrhla oči a tváře jí zrůžověly. Sklonila hlavu a pospíchala vpřed, protáhla se okolo něj přímo do čekajícího výtahu za ním. Ušklíbl se. Ať už to byl kdokoliv, pokud patřila k vévodovi, určitě ji při nějaké příležitosti zase znovu potká. A tato možnost se mu velmi hodila...